

Jak jsem pracovala jako sborová sestra u Českobratrského evangelického sboru Salvátor Praha I

Bylo po druhé válce a já jsem jezdila na tábory hradecké YMCY. Sekretářem byl Miky Reichert. Byla jsem velice nadšená a časem mě navrhli, abych jela jako delegátka na mezinárodní setkání mládeže do Oslu. Byla nutná znalost angličtiny. Po válce se dělaly různé kurzy na všechno a já jsem se přihlásila na angličtinu do Prahy ve Spálené ulici na tříměsíční kurz do jazykové školy. Akademická YMCA v Praze pořádala zimní konferenci, kde připravovali delegáty na setkání v Oslu. Tam jsem se setkala s vedením YMCY v Praze. V těchto letech jsem začala chodit do zdravotní a sociální školy v Hořicích v Podkrkonoší, ale výuka se konala v Hradci Králové. Přednášeli lékaři MUDr. Geizler a jiní a pedagogové z Hradce. Byl rok 1948, školu jsem absolvovala, ale k maturitě jsem nebyla z politických důvodů připuštěna pro buržoazní původ.

Na základě vysvědčení o absolvování zdravotní školy mě na doporučení přátel YMCY přijal br. farář Miroslav Krejčí pro práci sborové sestry k Salvátoru. Tehdy mi bylo 20 let. Práci jsem byla nadšena, měla jsem velké ideály.

Hlavní mateřský kostel byl Salvátor a kazatelská stanice v Dejvicích. Ve sboru jsem byla hezky přijata, bratr farář Krejčí mě představil druhému faráři sboru br. Stanislavovi Čapkovi a kurátorovi sboru dr. Královi. Sbor byl původně lutherský. Kostel sám měl jednu loď, po stranách byly ještě byty a u stolu Páně byl v čele oltář s obrazem. Kostel na mne působil svou mohutností – vyrostla jsem totiž ve sboru v Hradci Králové, kde byl kostel malý. Náš hradecký sbor vedl bratr Štěpán Šoltész, můj učitel náboženství, a bratr Adolf Novotný, který vedl s manželkou Martou Nedělní školy v českých zemích. Pomáhala jim sestra Šoltészová.

Kostel Salvátor měl kanceláře vlevo v přízemí, v té době tam byly matriky narozených, oddaných a zemřelých v obvodu salvátorského sboru v Praze I. Vydávali jsme na požádání doklady. Ve sborové kanceláři byla hlavní sekretářka sestra Holubová a já

jako pomocná síla. Náplň práce a program mé činnosti byl následující: Vyřizovala jsem různé práce, co kdo potřeboval. Po obědě jsem měla jako hlavní úkol navštěvovat rodiny a členy sboru v obvodu salvátorského sboru i kazatelské stanice dejvické. Byli to hlavně staří a většinou opuštění bratři a sestry. Pomáhala jsem jim dle svého uvážení a na základě těchto návštěv jsem doplňovala adresář sboru o stavu členů sboru. Po válce byly byty mnohdy velmi ubohé, bez koupelen i bez příslušenství, nezařizené, sestry praly v kuchyňce, nosily vodu z chodby. Patřila tam Kozí ulice, Dlouhá ulice a další na Starém Městě pražském. Dvakrát týdně jsem takto navštěvovala a pomáhala v obvodu dejvické kazatelské stanice. Večer jsem tam chodila na většinu sborových akcí - na dorost a biblické hodiny. V neděli v 8 hodin ráno jsem měla za úkol zapalovat plyn v sále modlitebny. Pomáhala jsem paní farářové Krejčové v Nedělní škole, do které chodilo několik desítek dětí, asi stejně tolik bylo i konfirmandů. Moje práce nebyla dobře organizovaná, patřila jsem asi mezi první sborové sestry, ještě nebylo vše dobře promyšlené. Cítila jsem se vyčerpaná. Mojí rádkyní byla sestra Marie Hošková, vedoucí celé Diakonie v českých zemích. Byly jsme velké přítelkyně. Bratr farář Čapek byl ke mně velice laskavý, bratr farář Mir. Krejčí, který mě měl na starost, nebyl asi s mojí prací moc nadšený. Bydlela jsem v rodině Veverkových na Hanspaulce, v jejich vile, aby jim nedali do bytu nájemníka. Sestra Veverková byla velice laskavá a pracovitá. Její muž, bratr Veverka, byl ve vězení z politických důvodů. Sestra Veverková měla dvě děti, dceru a syna, školáky. Ona sama již od 7 hodin pracovala, háčkovala soupravy pro kojence, které vyráběli ve svém závodu, který jim pak znárodnili a ukradli komunisti. Stala se živitelkou rodiny. Rodina žila pro tatínka, jenž byl ve vězení. Aby ho potěšili, připravovali stále balíčky do vězení, pokud mu byl dopis nebo balíček povolen. Veverkovi žili ve stálém napětí, smutku, a posilovala je víra v Krista. I později jsem s nimi byla ve styku, vím že se bratr Veverka z vězení vrátil.

Další příběh od Salvátora: Ve sboru br. Stanislava Čapka byly dvě důstojnické rodiny. Bylo to na začátku mé práce ve sboru. Soudruzi zinscenovali, že čeští důstojníci chystají puč. Hned je zavřeli, ani rodina k nim nesměla. V našem sboru byly dvě důstojnické rodiny. Bohužel jejich jména si nepamatuji. Těmito událostmi byl otřesen celý salvátorský sbor se svými faráři. Oba tyto důstojníci byli zatčeni a zbaveni všech hodností. V následujících procesech byli odsouzeni k trestu smrti. Rodiny, manželky, rodiče ani

děti je nesměli před popravou navštívit, měl k nim přístup jenom bratr farář Stanislav Čapek, který jim vyřídil vzkazy od rodin a pak rodinám od otce. Vše bylo velice smutné, rodiny dostaly příkaz vystěhovat se z Prahy a zabavili jim majetek. Mě jako sborovu sestru poslali do jedné z těchto rodin, abych jim pomáhala při balení věcí, což bylo časově velmi naléhavé. Předala jsem jim obálku asi s podporou a přinesla jsem jim několik krabiček trojúhelníkových sýrů. Toto setkání bylo smutné. Řekla jsem jim, že mě nacisté zastřelili tatínka a že jsme prožívali stejný osud. Bratr farář Čapek říkal, že mě sám Bůh k nim poslal, protože jsem prožila stejný bol.

Celkem jsem byla v Salvátorském sboru a v Dejvicích spokojená a doufám, že i bratři faráři moji práci oceňovali. Pracovala jsem tam asi půldruhého roku.

Když jsem se dozvěděla, že v pohraničí přijímají mladé dívky do mateřských škol s možností dodělat si pedagogické gymnázium v Jaroměři, podala jsem si tam přihlášku. Po jejím kladném vyřízení jsem podala výpověď u Salvátora. Studium v Jaroměři jsem ukončila maturitou. Později jsem ještě vystudovala na Karlově univerzitě malou defekтологиí pro nemocné děti a nakonec jsem udělala metodické zkoušky pro národní školy a tím jsem se stala učitelkou na národní škole. Nastoupila jsem na školu v Trutnově. V trutnovském evangelickém sboru sloužil bratr farář Josef Staněk a jeho paní, též farářka. V jejich sboru jsem našla útočiště. Věřím, že všechny moje cesty vedl Hospodin.

Marie Mařasová – Holá, říjen 2015